

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 26. října 2021, v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Korpase a soudců JUDr. Blanky Škrétové a r. Františka Jahůdky, v trestní věci obžalovaného: [REDACTED] o odvolání **obžalovaného** proti rozsudku Okresního soudu v Liberci ze dne 11.5.2021, č.j. 6 T 105/2017-283,

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu se napadený rozsudek **zrušuje** v celém rozsahu, a podle § 259 odst. 3 tr. řádu se **nově rozhoduje** tak, že

[REDACTED], trvale bytem [REDACTED],
adresa pro doručování [REDACTED],

je vinen, že

v Liberci, v ulici [REDACTED] v garáži umístěné na pozemku parcelní číslo 1481, katastrální území Růžodol, dne 26.1.2017 v době od 23,00 do 23,15 hodin poté, co poškozené [REDACTED], nabídl přespání, na což ona přistoupila, tak po vypití menšího množství alkoholu, v úmyslu na ní vykonat soulož, poškozené stáhl riflové krátké kalhoty i s kalhotkami, přitom jí vulgárně nadával, poškozená se tomuto jednání bránila odstrkáváním a křikem, načež obžalovaný chytil poškozenou oběma rukama za krk, a když obžalovanému sdělila, že zavolá kriminální policii, tak svého jednání zanechal, a poté, co se poškozená oblékla, ji vyhodil z garáže,

tedy

dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k dokonání trestného činu spočívajícího v tom, že jiného násilím donutí k pohlavnímu styku, jehož se dopustil v úmyslu trestní čin spáchat, když k dokonání trestného činu nedošlo,

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Plhalová.

tím spáchal

pokus přečinu znásilnění podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 185 odst. 1 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 185 odst. 1 trestního zákoníku k **trestu odnětí svobody** v trvání **12 (dvanácti) měsíců**.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu odnětí svobody **podmíněně odkládá** a podle § 82 odst. 1 trestního zákoníku se stanoví **zkušební doba** v trvání **18 (osmnáct) měsíců**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným, že v Liberci, v ulici [REDAKCE] v garáži umístěné na pozemku parcelní číslo 1481, katastrální území Růžodol, dne 26. 1. 2017 v době od 23,00 do 23,15 hodin poté, co poškozené [REDAKCE] narozené [REDAKCE], nabídl přespání, na což ona přistoupila, tak po vypití menšího množství alkoholu poškozené stáhl riflové krátké kalhoty i s kalhotkami, přitom jí vulgárně nadával, poškozená se tomuto jednání bránila odstrkáváním a křikem, načež obžalovaný chytil poškozenou oběma rukama za krk a takto jí vytahoval z postele, a když obžalovanému sdělila, že zavolá kriminální policii, tak svého jednání zanechal, a poté, co se poškozená oblékla, ji vyhodil z garáže. Soud prvního stupně jednání obžalovaného právně kvalifikoval jako pokus přečinu znásilnění podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 185 odst. 1 tr. zákoníku, a v trestní sazbě § 185 odst. 1 tr. zákoníku mu uložil trest odnětí svobody v trvání 1 roku, jenž mu ve smyslu ustanovení § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 18 měsíců.
2. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný včasné odvolání, v němž soudu prvního stupně vytýká, že učinil ve věci nesprávné skutkové a právní závěry. Z obsáhlého odvolání obžalovaného vyplývá, že tento opětovně shrnul svoji obhajobu, kterou uplatnil v řízení před soudem prvního stupně, popsal prožité události a vztah k poškozené, a namítl, že soud prvního stupně své závěry učinil na základě důkazů, které nejsou zákonem podloženy, naopak nebyly ve věci opatřeny důkazy, které se k potvrzení jeho obhajoby nabízely. Obžalovaný vyjevil svůj postoj k některým provedeným důkazům ve věci, a sice k výpovědi poškozené, kterou považuje za lživou, k SMS komunikaci s poškozenou po skutku, a ke zranění poškozené na krku, kdy dementoval, že by jí zranění způsobil. Dále soudu prvního stupně vytknul zkrácení práva na obhajobu v tom smyslu, že nebylo vyhověno jeho návrhu na doplnění dokazování vyhotovením znaleckého posudku k mechanismu vzniku zranění na krku poškozené, vyhodnocením genetických stop z jeho rukou, když mu po zadržení byly učiněny stěry z rukou. Obžalovaný se ohradil vůči vágním závěrům znalkyně z oboru psychologie ohledně možných rozporů ve výpovědi poškozené, které soud prvního stupně hodnotil s ohledem na závěry znalkyně jako přirozený postup zapomínání prožitých událostí. Obžalovaný zdůraznil, že poškozená si vše vymyslela, neboť byla dotčena tím, že ji z garáže vyhodil a ona neměla kde nocovat. V řízení před odvolacím soudem obžalovaný namítl, že je mu znám rozměr trestného činu znásilnění, a že zákonodárcem určenou hranici nepřekonal, když fyzicky na poškozenou působil jen proto, aby přestala křičet a opustila garáž, nikoliv z důvodu sexuální motivace. Závěrem navrhl, aby byl obžalovaný zproštěn.

3. Předně musí krajský soud konstatovat, že se danou věcí zabývá již opakovaně. Z podnětu odvolání obžalovaného v předchozí fázi řízení krajský soud zrušil z důvodů uvedených v ustanovení § 258 odst. 1 písm. b), c) tr. řádu usnesením ze dne 4.9.2018, č.j. 55 To 262/2018-147, odsuzující rozsudek soudu prvního stupně ze dne 15.2.2018, č.j. 6 T 105/2017-124, a to z důvodu, že skutkové závěry soudu prvního stupně v jedné z podstatných okolností pro právní posouzení věci neodpovídaly obsahu provedených důkazů, zejména výsledku poškození, a proto byla věc vrácena soudu prvního stupně s pokynem k jejímu opětovnému výsledku, kdy krajský soud vyjevil, které skutkové okolnosti jsou ve věci s ohledem na důkazní stav nepochybné. Krajský soud rovněž vyložil, jaké skutečnosti ve vztahu k právnímu hodnocení jednání obžalovaného je třeba výpovědi poškozené zjišťovat. Dále pak opětovně z podnětu odvolání obžalovaného krajský soud zrušil z důvodů uvedených v ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu usnesením ze dne 15.10.2019, č.j. 55 To 348/2019-202, rovněž odsuzující rozsudek soudu prvního stupně ze dne 23.4.2019, č.j. 6 T 105/2017-178, neboť opětovný výsledek poškození nebyl ve vztahu k právu obžalovaného na obhajobu proveden zákonně konformním způsobem. Krajskému soud tak nezbylo než opětovně věc vrátit soudu prvního stupně s pokynem k opětovnému výsledku poškození, a to při respektování práva obžalovaného na obhajobu. Dále krajský soud podnětu odvolání státní zástupkyně zrušil z důvodů uvedených v ustanovení § 258 odst. 1 písm. b)) tr. řádu usnesením ze dne 28.1.2021, č.j. 55 To 37/2021-262, zprošťující rozsudek soudu prvního stupně ze dne 16.11.2020, č.j. 6 T 105/2017-253, a to z důvodu, že skutkové a právní závěry soudu prvního stupně pomíjely jak předchozí nepochybné skutkové závěry, tak některé významné skutečnosti vyplývající z provedených důkazů.
4. Krajský soud z podnětu včas a řádně podaného odvolání podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které vyhlášení těchto výroků předcházelo, a následně dospěl k těmto závěrům.
5. V rámci přezkoumání věci a napadeného rozsudku musí krajský soud konstatovat, že v průběhu řízení před soudem prvního stupně neshledal žádné takové procesní vady či pochybení, které by měly vliv na správnost a zákonnost řízení předcházejícího vyhlášení napadeného rozsudku či na správnost a zákonnost jednotlivých výroků napadeného rozsudku. Hlavní líčení proběhla po předchozím zásahu krajského soudu v souladu s trestním řádem při zachování všech práv obžalovaného a nebyly ve vztahu k přezkoumávanému rozsudku již zjištěny žádné takové důvody, na které by bylo třeba reagovat postupem dle § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu a napadený rozsudek zrušit.
6. Krajský soud se v projednávané věci plně ztotožnil s rozsahem provedeného dokazování, kdy v tomto směru lze postup soudu prvního stupně označit za úplný a vyčerpávající ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu. Dle názoru krajského soudu se v řízení nenabízí opatřit či provést jakýkoliv další důkaz, který by mohl skutkové závěry soudu prvního stupně jakkoliv precizovat. Krajský soud se nemohl ve věci ztotožnit s námitkou obžalovaného, že by dokazování mělo být doplněno o vyhodnocení biologických stop z jeho rukou, či zkoumáním fotografie ke zranění poškozené na krku, nebo opatřením znaleckého posudku k mechanismu vzniku odřenin na krku poškozené. Ostatně soud prvního stupně, jakož i krajský soud, se těmito návrhy obžalovaného na doplnění dokazování v předchozí fázi řízení velice věcně vypořádaly a přezkoumatelným způsobem vyložily, proč je možno na ně nahlížet jako na nadbytečné, kdy krajský soud se na tyto závěry plně odkazuje. Ostatně krajský soud v předchozích fázích řízení se danými návrhy obžalovaného na doplnění dokazování zabýval, kdy nikdy soud prvního stupně nezavázal nutností v tomto rozsahu dokazování ve věci doplnit. Přitom je třeba zdůraznit, že soudy jsou povinny zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je

nezbytný pro jejich rozhodnutí. Jak bude níže opětovně rozvedeno, návrhy obžalovaného na doplnění dokazování jsou v řízení zcela nadbytečné, neboť by nemohly žádným způsobem ovlivnit skutkové závěry soudu prvního stupně v napadeném rozsudku. Krajský soud tak dospěl po přezkumu věci k závěru, že okruh relevantních důkazních prostředků pro řádné rozhodnutí ve věci byl soudem prvního stupně zcela vyčerpán.

7. Stran hodnocení důkazů provedených v řízení před soudem prvního stupně ve smyslu ustanovení § 2 dost. 6 tr. řádu je nutno uvést, že krajský soud je v podstatě skutkovými závěry soudu prvního stupně vázán, pakliže zásadním způsobem nevybočují z pravidel formální logiky, mají svůj odraz v provedených důkazech a nepomíjí rozhodné skutečnosti z nich vyvěrající. Krajský soud se při přezkumu napadeného rozsudku musel v podstatném rozsahu ztotožnit se způsobem hodnocení provedených důkazů ze strany soudu prvního stupně. Již v rámci předchozího přezkumu věci krajský soud konstatoval, a v tomto duchu i postupoval soud prvního stupně, že na základě provedeného dokazování lze učinit skutkový závěr poplatný všem provedeným důkazům, tedy i obhajobě obžalovaného, že se obžalovaný s poškozenou předmětného dne sešel, že s ním poškozená v inkriminovanou dobu byla v garáži na pozemku p.č. 1481, že se na místě konzumoval alkohol, že obžalovaný chtěl s poškozenou souložit, a že ji za takovým účelem částečně stáhl krátké riflové kalhoty i s kalhotkami, a že poškozená projevila nesouhlas s dalším počínáním obžalovaného, na což obžalovaný reagoval snahou jí kalhoty a kalhotky více stáhnout, avšak poškozená okolo sebe kopala a verbálně projevovala s jednáním obžalovaného nesouhlas, nakonec svého jednání zanechal a poškozenou poté, co se oblékla, z garáže vyhodil. Dále bylo v řízení nepochybné, že se obžalovaný dopustil na poškozené určitého násilí v době, kdy se pokoušel s poškozenou vykonat soulož, neboť obžalovaný sám přiznal, že v době, kdy se poškozená bránila kopáním nohou a křikem, tak opakovaně škubal za její kratřasy, zaklepal s ní, a když křičela, tak jí chytil za krk a vytáhl opatrně z postele ven, aby nepovalil stolek. V řízení před odvolacím soudem dodal, že sepnul prsty a uchopil ji dlaněmi za zátylek, kdy palce dal okolo krku a zvedl ji z postele směrem nahoru a následně hodil vedle postele. Přitom však při výslechu jak v přípravné fázi řízení, tak v řízení před soudem vypověděl, že ji uchopil za krk a stáhl z postele tak, že část těla měla poškozená mimo postel a nohy měla na posteli, respektive, že ji táhl z postele tak, že měla vrchní část těla nejprve na zemi a nohy na posteli, a táhl ji z postele dolů, dokud neměla na zemi i nohy. Z uvedeného vyplývá, že obžalovaný v průběhu řízení upravoval svoji skutkovou verzi s ohledem na důkazní stav, a to tak, aby vyloučil násilné jednání ve smyslu realizace svého záměru s poškozenou souložit. V těchto souvislostech pak krajskému soudu unikají námitky obžalovaného stran rozsahu provedených důkazů v tom smyslu, že nebyly provedeny důkazy vyhodnocením genetických stop (když připustil, že poškozenou držel za krk), či že zranění na krku poškozené nemohlo být jeho jednáním způsobeno (když ji stáhl za krk z postele). Stáhnout dospělou ženu z postele na zem za krk jistě vyžaduje za respektování elementárních principů fyziky užití větší síly, díky níž může dojít ke zranění, které měla na krku poškozená. Jestliže obžalovaný připustil, že na poškozenou šahal, pak ani negativní závěry o biologickém materiálu poškozené na ruku obžalovaného by jej nemohly vyvinít ze stíhaného jednání. Naopak lze stran rekonstrukce skutkového děje souhlasit se závěrem soudu prvního stupně, že obhajoba obžalovaného je v tomto duchu vyvrácena výpovědí poškozené, kdy věrohodnost její výpovědi je v řízení potvrzována fotodokumentací ke zraněním poškozené na krku, stejně jako znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví klinické psychologie, k posouzení obecné věrohodnosti výpovědi poškozené. Soud prvního stupně tak ve věci nepochybil, když obžalovaným navrhaným směrem stran doplnění dokazování nezaměřil svoji pozornost stran opatrování a provádění důkazních prostředků. Krajský soud se tak plně ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že výpověď poškozené lze hodnotit jako pravdivou a

věrohodnou, byť obžalovaný namítal, že poškozená si vše vymyslela, aby se mu pomstila za to, že ji vyhodil v zimě z garáže a ona neměla kde přespát. Krajský soud v této souvislosti musí opětovně poukázat na výpovědi poškozené (viz č.l. 14-16 spisu) a obžalovaného z přípravné fáze trestního řízení (viz č.l. 10-13 spisu). Uvedené výpovědi se pak shodují co do okolností setkání obžalovaného s poškozenou, co do vzájemně strávené doby v garáži obžalovaného na pozemku p.č. 1481, co do konzumace alkoholu poškozenou na místě, co do záměru obžalovaného s poškozenou souložit, co do jednání obžalovaného spočívajícího ve stáhnutí krátkých riflových kalhot i s kalhotkami poškozené, co do následného projevu nesouhlasu se souloží ze strany poškozené, a co do reakce obžalovaného na nesouhlas poškozené, kdy se jí snažil kalhoty a kalhotky více stáhnout, avšak poškozená okolo sebe kopala a verbálně projevovala s jednáním obžalovaného nesouhlas. Dále se výpovědi obou aktérů posuzovaného skutku v přípravné fázi řízení shodovaly v tom, že obžalovaný při projevu nesouhlasu poškozené se souloží ji uchopil rukama za krk, kdy však pro nesouhlas poškozené s jeho jednáním nakonec svého jednání zanechal a poškozenou poté, co se oblékla, z garáže vyhodil. V tomto rozsahu pak výpovědím obžalovaného a poškozené z přípravné fáze řízení odpovídají i listinné důkazy opatřené ve věci, a to protokolu o zadržení obžalovaného, protokolu o ohledání místa činu, fotodokumentaci poškozené a místa činu, náčrtku místa činu, úředním záznamům o přijetí oznámení a výjezdu hlídek Policie ČR a záznamům o dechových zkouškách u osoby obžalovaného a poškozené. Jestliže se ve výpovědi poškozené, kterou učinila před soudem k předchozím pokynům krajského soudu, vyskytly určité rozpory, pak soud prvního stupně správně vyhodnotil, že poškozená se od své výpovědi z přípravné fáze řízení v obecné rovině nikterak nedistancovala, toliko k dílčím rozporům ve své výpovědi odkázala na výpověď z přípravné fáze řízení, kterou činila bezprostředně po skutku. Výpověď z přípravné fáze řízení označila za pravdivou. V řízení před soudem prvního stupně setrvala na skutkové verzi, že s obžalovaným souložit nechtěla, jeho jednání se bránila, kdy obžalovaný se choval násilně. Neschopnost vybavit si určité detaily přisoudila procesu zapomínání v souvislosti s dobou uplynulou od skutku, což připustila i znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie. K obecné věrohodnosti výpovědi poškozené se znalkyně vyjádřila tak (viz znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví klinické psychologie viz č.l. 19-30 spisu), že poškozená je schopna odpovídajícím způsobem vnímat, upamatovat si a reprodukovat prožité události, že u poškozené nebyly zjištěny sklony k chorobnému zkreslování, pravým konfabulacím či bájeví lhavosti, na straně poškozené absentuje motivace k nepravdivému obvinění obžalovaného. Na druhou stranu ze znaleckého posudku vyplývá, že ovlivnění poškozené alkoholem a dřívějším prožitkem znásilnění, mohlo ve svém souhrnu zkreslit její reprodukci prožité události. U poškozené nebyla zjištěna posttraumatická stresová reakce v souvislosti s projednávaným skutkem. Za uvedeného důkazního stavu učinil soud prvního stupně s ohledem na důkazní provázanost správný závěr o specifické věrohodnosti výpovědi poškozené, neboť její skutková verze měla plný odraz ve zbylých ve věci provedených důkazech, a to do značné míry i v obhajobě obžalovaného. Pakliže si poškozená nevybavila s odstupem času určité detaily průběhu skutku oproti výpovědi z přípravné fáze řízení, pak tyto mají svůj odraz ve výpovědi obžalovaného, tudíž lze na výpověď poškozené z přípravné fáze řízení, kterou nikdy nedementovala, naopak se na ni při neschopnosti reprodukovat detaily prožitých událostí odkazovala, nahlížet jako na pravdivou a věrohodnou, logicky nerozpornou a způsobitou ke skutkovým závěrům ve věci, o nichž nevznikají důvodné pochybnosti. Jestliže obžalovaný namítal, že poškozená dílčím způsobem vypovídala odlišně při učinění trestního oznámení, pak je třeba namítnout, že tato výpověď neměla formu procesně použitelného důkazu, nicméně byla způsobila vyvolat důsledky trestního stíhání obžalovaného. K takové výpovědi pak nebylo možno při skutkových závěrech přihlížet, i když se toho obžalovaný dovolává. Jestliže na podkladě shora uvedených úvah učinil soud prvního stupně

závěr, že na obhajobu obžalovaného je nutno nazírat jako na důkazně izolovanou, účelovou, tedy motivovanou snahou od sebe odvrátit důsledky trestněprávní odpovědnosti, pak krajský soud nemá k těmto závěrům žádných výhrad. Ke skutkové verzi obžalovaného musí krajský soud uvést, že tato se jeví krajně nelogicky a nepravděpodobně. Kdyby totiž postupoval po celou dobu, až do svlékání kraťasů se souhlasem poškozené, neměla by poškozená žádného důvodu, když dle úvah obžalovaného neměla kde přespát a nechtěla na mrazu trávit venku noc, aby začala projevovat svůj nesouhlas způsobem, který je mezi obžalovaným a poškozenou nepochybný, tedy vehementně a expresivně. Naproti tomu daná reakce poškozené odpovídá intenzivnějšímu nátlaku obžalovaného k dosažení sledovaného cíle, a sice soulože s poškozenou bez jejího souhlasu. Jestliže se obžalovaný hájil v odvolacím řízení tak, že nepřekročil meze nesouhlasu poškozené, a svého jednání okamžitě po projevení takového nesouhlasu ze strany poškozené zanechal, a na poškozenou sáhl jen proto, aby ji dostal z garáže, pak je nutno opáčit, že z procesně použitelných výpovědí obžalovaného naopak vyplývá, že se opakovaně snažil kraťasy a kalhotky poškozené i přes její nesouhlas stáhnout (opětovně za ně škubal), že na poškozenou působil i fyzicky (s poškozenou zatřásl a uchopil za krk). Navíc z procesně použitelných výpovědí poškozené, které byly v řízení shledány pravdivými a věrohodnými, vyplývá, že obžalovaný poškozenou nečekaně zalehl na posteli, držel ji ruce, i přes nesouhlas stahoval kraťasy a kalhotky, a když chtěla křičet, přiložil ji ruce na krk a přidusil ji. Na závěr musí krajský soud k obhajobě obžalovaného doplnit, že kdyby bylo jeho úmyslem poškozenou toliko vypudit z garáže, když mu nechtěla být po vůli, pak by neměl důvod poškozenou z postele stahovat za hrdlo, když přílehavější a stejně efektivní by bylo ji uchopit za ruku a z postele zvednout. Z uvedeného vyplývá, že obžalovaný fyzicky meze nesouhlasu poškozené se souloží překročil, že svůj nátlak na poškozenou stupňoval, a krajský soud tak závěrům soudu prvního stupně stran hodnocení provázanosti jednotlivých ve věci provedených důkazů neměl již žádných výhrad.

8. Na druhou stranu však soud prvního stupně obsah provedených a správným způsobem hodnocených důkazů odpovídajícím způsobem nepromítl do skutkové věty napadeného rozsudku, a proto krajský soud musel skutkové závěry soudu prvního stupně při shodném způsobu hodnocení provedených důkazů upřesnit tak, aby skutková věta byla obsahu provedených důkazů poplatná a obsahovala všechny znaky stíhaného trestného činu. Výlučně za tímto účelem krajský soud do napadeného rozsudku zasáhl ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu a doplnil, že obžalovaný vůči poškozené jednal v úmyslu na ní vykonat soulož, což odpovídá jak obhajobě obžalovaného, tak výpovědi poškozené. Dále musel krajský soud z popisu skutku vypustit, že obžalovaný poškozenou za krk uchopil za účelem jejího vykázní z garáže, neboť za situace, kdy soud prvního stupně skutkové závěry činil na podkladě výpovědi poškozené a nikoliv na podkladě obhajoby obžalovaného, pak měl uzavřít, že za krk poškozenou uchopil rovněž v úmyslu realizovat svůj záměr vykonat na poškozené soulož, jak ve své výpovědi opakovaně poškozená vypověděla. Ostatně v této souvislosti se krajský soud musí odkázat na shora uvedenou argumentaci o účelovosti výpovědi obžalovaného stran důvodů a způsobu uchopení poškozené za krk. Ve zbytku pak shledal krajský soud skutkové závěry soudu prvního stupně úplnými a správnými, a proto je převzal do výrokové části svého rozsudku.
9. Krajský soud rovněž jednání obžalovaného stejně jako soud prvního stupně právně vyhodnotil. V řízení nebylo oproti podané obžalobě prokázáno, že by obžalovaný poškozenou osahával na intimních orgánech. Naproti tomu bylo v řízení nepochybné, že obžalovaný chtěl s poškozenou souložit. Přitom jak se již v předešlé fázi řízení krajský soud vyjádřil, právě skutkový závěr o osahávání poškozené obžalovaným na prsou, tedy intimním místě, bylo stěžejní pro posouzení právní kvalifikaci skutku, neboť ve smyslu ustanovení § 185 odst. 1 tr. zákoníku se

znásilnění dopustí ten, kdo užije násilí, aby poškozeného donutil k pohlavnímu styku, tedy k jinému jednání srovnatelné se souloží. Za pohlavní styk se podle ustálené judikatury skutečně považuje jednání směřující k ukojení pohlavního pudu pachatele na těle oběti, tedy i pouhé osahávání ženy na prsou. Přitom k dokonání činu by došlo až faktickým vykonáním pohlavního styku, tedy v daném případě osaháváním poškozené na intimních místech. Jestliže však bylo v řízení prokázáno, že obžalovaný se násilného jednání dopustil v úmyslu donutit poškozenou k vykonání soulože, pak jeho jednání by odpovídalo spíše zločinu znásilnění podle § 185 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, neboť toho se dopustí ten, kdo jiného násilím donutí k souloži nebo k jinému pohlavnímu styku provedenému způsobem srovnatelným se souloží. Jak vyplývá ze skutkových závěrů, k pohlavnímu styku (dle § 185 odst. 1 tr. zákoníku), ani k souloži (dle § 185 odst. 2 písm. a/ tr. zákoníku) nedošlo, a krajský soud shodně jako soud prvního stupně na jednání obžalovaného stran stádia dokonání musel nahlížet jako na jednání, které toliko ve smyslu ustanovení § 21 odst. 1 tr. zákoníku k dokonání trestného činu směřovalo, když však k jeho dokonání fakticky nedošlo. S ohledem na respektování zásady zákazu in peius ve vztahu k prvnímu odsuzujícímu rozsudku ve věci, kdy obžalovaný byl uznán vinným ze spáchání dokonání přechodu znásilnění podle § 185 odst. 1 tr. zákoníku, a odvolání proti uvedenému rozsudku podal toliko obžalovaný, tudíž krajský soud neměl v rámci nynějšího přezkumu věci možnost posoudit jednání obžalovaného přísněji (ve smyslu ustanovení § 185 odst. 2 písm. a/ tr. zákoníku), než jak učinil soud prvního stupně v rozsudku ze dne 15.2.2018, č.j. 6 T 105/2017-124. Přestože tedy jednání obžalovaného fakticky směřovalo ke spáchání pokusu zločinu znásilnění podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 185 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, musel krajský soud za respektování zásady zákazu in peius uznat obžalovaného vinným ze spáchání toliko pokusu přechodu znásilnění podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 185 odst. 1 tr. zákoníku, jak ostatně učinil soud prvního stupně, i když tento svůj postup odpovídajícím způsobem ve vztahu ke skutkovým závěrům neodůvodnil. Z těchto důvodů pak krajský soud posoudil jednání obžalovaného shodně jako soud prvního stupně, kdy na něj nahlížel jako na zaviněné ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, tedy spáchané v úmyslu přímém. Obžalovaný tak vědomě chtěl užitým násilím přinutit poškozenou k souloži. Za užití násilí po projeveném nesouhlasu ze strany poškozené lze krom přiskrcení poškozené považovat i nalehnutí na poškozenou, strhávání kraťasů z nohou poškozené, přidržování rukou, třesení s poškozenou, kdy takové jednání, bylo způsobilé k dosažení obžalovaným sledovaného cíle. Sama skutečnost, že přes aktivní obranu poškozené (křik a kopání kolem sebe), k souloži nedošlo, nelze hodnotit jako skutečnost, která by měla svědčit ve prospěch obžalovaného v tom směru, že by upuštění od zamýšleného jednání mělo obžalovaného zcela vyvinut ze stíhaného jednání. Z těchto důvodů pak krajský soud dovodil na straně obžalovaného znaky skutkové podstaty přechodu znásilnění podle § 185 odst. 1 tr. zákoníku, a to ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku.

10. Vzhledem ke skutečnosti, že krajský soud nově ve věci rozhodoval stran výroku o vině obžalovaného, musel zároveň obžalovanému uložit trest. Krajský soud v řízení hodnotil rozhodné skutečnosti pro ukládání trestu defakto identicky jako soud prvního stupně. Vycházel přitom vážil ustanovení § 38 tr. zákoníku a § 39 tr. zákoníku a všechny polehčující i přitěžující skutečnosti, jak jsou vymezeny v ustanovení § 41 a 42 tr. zákoníku. Obžalovanému v řízení nepolehčovala žádná zákonná skutečnost. Naopak mu přitěžovalo, že byl v minulosti již opakovaně odsouzen. Stran společenské škodlivosti jeho jednání mu výrazným způsobem polehčovalo, že jednání zůstalo toliko ve stádiu pokusu, že užití násilí na poškozené bylo nižší intenzity, kdy na její tělesné integritě zanechalo minimální následky a na integritě duševní žádné. Rovněž pak krajský soud musel zohlednit, že od skutku uplynulo delší časové období, na němž obžalovaný nenese zavinění a po tuto dobu obžalovaný vedl řádný život, když i od předešlých

odsouzení obžalovaného rovněž uplynulo delší časové období. Společenská škodlivost jednání obžalovaného nebyla naopak žádnou skutečností zvyšována. Z uvedeného vyplývá, že obžalovaný je schopen po delší dobu vést řádný život, a že instituty trestní politiky je postupně u obžalovaného dosahováno korekce v minulosti projevovaných větších sklonů k páchání trestné činnosti. Za takové situace a při zachování zásady zákazu reformace in peius krajský soud přistoupil k uložení totožného trestu, jak učinil soud prvního stupně v napadeném rozsudku, a sice k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 1 roku, jehož výkon byl odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců. I dle názoru krajského soudu je dostatečné na obžalovaného působit trestem vyměřeným v první čtvrtině zákonné trestní sazby se zaměřením na výchovné působení trestu. Takto uložený trest pak odpovídá všem rozhodným okolnostem případu, osobě obžalovaného, možnostem jeho nápravy a základním zásadám pro ukládání trestů.

11. Krajský soud tak na podkladě odvolání obžalovaného do napadeného rozsudku v jeho odsuzující části zasáhl ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu toliko v tom smyslu, že upřesnil popis skutku tak, aby skutková věta obsahovala všechny znaky stíhaného trestného činu, když ostatně těmto skutkovým závěrům odpovídal obsah ve věci provedených důkazů a krajský soud se tak v žádném případě neodchýlil od způsobu jejich hodnocení soudem prvního stupně, ani výrok o vině nezměnil v neprospěch obžalovaného, když jinak jednání obžalovaného shodně jako soud prvního stupně právně kvalifikoval a uložil obžalovanému trest stejného druhu a výměry, jak učinil soud prvního stupně.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí může obžalovaný a nejvyšší státní zástupce podat dovolání, a to do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí.

Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni a o dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky.

Dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 tr. řádu a dovolání není přípustné proti důvodům rozhodnutí.

Obžalovaný může podat dovolání pouze prostřednictvím svého obhájce, podání obžalovaného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu a odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Rozsah, v němž je dovolání napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu lhůty k podání dovolání.

Liberec 26.10.2021

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Plhalová.

Mgr. Lukáš Korpas, v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Plhalová.

Petra
Plhalová

Digitálně podepsal Petr
Plhalová
Číslo 2211.11.00.75.44.29
+0100

